

πάνας του καὶ διάγει ἐντίμως· δὲν ζητεῖ νὰ φαίνεται πλουσιώτερος, οὐδὲ συνάπτων χρέη νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τῆς καταστροφῆς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτινος τὰ εἰσοδήματα εἶναι μέτρια οὐδέποτε εἶναι πτωχὸς ὅταν ἔχῃ χαλινὸν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του· εἶναι μάλιστα πλούσιος ὅταν τὰ εἰσοδήματά του ἐπαρκούσιν εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ὁ Σωκράτης βλέπων μεγάλην ποσότητα θησαυρῶν, κοσμημάτων καὶ ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, ἅτινα ἔφερον πομπικῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηῶν, εἶπε: «Τώρα παρατηρῶ πόσα πράγματα ὑπάρχουσιν, ὧν οὐδεμίαν ἔχω ἀνάγκην».

Ἐνίοτε σκέψεις τάξεως ἀνωτέρας τῶν τοῦ συνήθους βίου, δύνανται νὰ καταστήσωσι τινὰ ἀδιάφορον πρὸς τὰ χρήματα, ὡς τὸν Φαραδά, ὁ ὁποῖος χάριν τῆς ἐπιστήμης ἐθυσίασε τὸν πλοῦτον. Ἀλλ' ὅταν θέλῃ τις νὰ ἔχῃ τὰς ἀπολαύσεις, ἃς τὰ χρήματα χορηγοῦσι, πρέπει νὰ κερδίζῃ αὐτὰ ἐντίμως καὶ νὰ μὴ ζῆ δαπάναις τῶν ἄλλων, ὡς πράττουσιν οἱ συνάπτοντες χρέη, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἐξοφλήσωσιν. Ἡρώτησάν τινά ποτε κατεβεβαρημένον ὑπὸ χρεῶν πόσον ἐπλήρωνε τὸν οἶνον· ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὑπέθετεν ὅτι ἔγραφον κἄτι τι εἰς ἐν βιβλίον.

Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ γράφειν κἄτι τι εἰς βιβλίον ὑπῆρξεν ἡ καταστροφή πολλῶν ἀσθενῶς χαρακτῆρος ἀνθρώπων.

A. M.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * K.]
Συγγραμ. ἰδί σελ. 449.

II

Παρήλθον πολλά ἔτη. Ἄπαντα τὰ μικρὰ ἐκείνα ὄντα ηὐξήθησαν. Ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν δὲν ἦτο πλέον τὸ ἄλλοτε λεπτόν καὶ αἰσθηματικὸν παιδίον, ἀλλὰ νεανίας, ὅστις εἰ καὶ φιλάσθενος συνήθως, ἐκέκτητο ἀσυνήθη ἰσχὴν χαρακτῆρος, τὸ δὲ πνεῦμα αὐτοῦ ἀνεπτύχθη μετὰ τῆς ἡλικίας, κτησάμενον ἀληθῶς παράδοξον εὐστάθειαν καὶ εὐρύτητα, σχετικῶς πρὸς τὸν βίον, ὃν ἤγε. Ἡ ὑγεία του ἐν τούτοις ἤκιστα εἶχε βελτιωθῆ, ἐκ διαλειμμάτων δὲ καθίστατο θῆμα σκληρᾶς ἀγωνίας, ἐνεκα τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῆ περὶ τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἦτο ἀείποτε ὁ δυστυχεὶς δῦσμορφος, δυσκόλως δυνάμενος νὰ βαδίσῃ, ἐνῶ ἡ δυσμορφία αὐτοῦ, εἰ καὶ ἦττον ἐκφανῆς ἦδη, ἐπέσφουρεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν πάντων.

Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένετο ἐνῆλιξ, κατὰ δὲ τὴν ρητὴν ἐπιθυμίαν του ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγένοντο ἐορταί, διασκεδάσεις, ἐλεημοσύναι διὰ τοὺς πτωχοὺς τῶν κτήσεών του, καὶ γεύματα προσηνέχθησαν εἰς τοὺς γαιοκτήμονας καὶ τοὺς πολίτας τῆς Κερστώνης. Αὐτὸς δὲ, ἀποφεύγων πάντοτε ὑπ' οἰανδήποτε πρόφα-

σιν νὰ παρουσιάσῃται εἰς τὸ δημόσιον, ἀπέστη τῆς εἰς Βρανδῶνα μεταβάσεως.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος εἶχε καταλίπει τὸ λυκεῖον τοῦ Ἔστον χάριν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, ὅπου ἐξηκολούθει τὰς ἀγαλινώτους αὐτοῦ παραδόξους συνηθείας, ἦγον διεφθαρμένους ἐν τούτοις παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀδελφοῦ του ἀναμφιβίβως ἐξήσκησε σωτήριο ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν.

Ἠγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν λόρδον Σαινζερμαϊν, εἰ καὶ ἐνίοτε δὲ ἀκηδῆς καὶ ἀπότομος μάλιστα ἀπέναντι αὐτοῦ, συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτὸν μετὰ περιποιήσεως καὶ ὑπὸ τινὰ ἔποψιν μετὰ τρυφερᾶς ἀφοσιώσεως.

Ἀρχομένου τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 18..., μετὰ ἐξαετῆ μακρὰν τῶν ἐν Βρανδῶνι κτήσεων αὐτῆς διαμονῆς ἢ οἰκογένειας, τὴν ὁποίαν ἀπὸ μακροῦ χρόνου δὲν εἶχον ἰδεῖ πλέον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον καὶ ἐγκατεστάθη ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ θέρος.

Πόσαι μεταβολαὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν!

Ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν ἦτο ἤδη ἀνὴρ πλήρης ἐνεργείας, βουλήσεως, ὑπερέρας διανοίας, ἔχων τὸ μέτωπον εὐρὺ, σοβαροῦς δὲ τοὺς ὀφθαλμοῦς.

Ὁ δὲ λόρδος Λουδοβίκος ἦτο ἀληθῆς θαῦμα καλλονῆς, καὶ ἀληθῶς τὸ ὠραιότερον ὑπόδειγμα τῆς ὠραιότερας ἐπὶ τῆς γῆς φυλῆς: τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο εἰλικρινές, πλήρες ζωηρότητος, οἱ ὀφθαλμοὶ του σπινθηροβολοῦντες, τὰ χεῖλη του ἀγέρωχα καὶ ὑπερήφανα, ἀλλὰ γλυκαίνόμενα ὑπὸ μειδιάματός ἀορίστου θελήτρου, τὸ ἀνάστημά του ὑψηλόν, ἀνάλογον, σπάνιον τὴν χάριν, τὰ δὲ σχήματα αὐτοῦ καὶ αἱ κινήσεις ἦσαν μοναδικαὶ κατὰ τὴν εὐστροφίαν καὶ τὴν ἐνέργειαν.

Ἡ μήτηρ του ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀποκλειστικὴν, φιλόποπτον καὶ ζηλότυπον λατρείαν. Ἡ χεὶρ τοῦ χρόνου εἶχε βαρέως καταπέσει ἐπ' αὐτῆς· τὸ χρῶμά της εἶχε μαρνηθῆ τὸ βλέμμα της κατέστη ὑπερβαλλόντως ψυχρὸν, τὸ ὕφος αὐτῆς τεταραχμένον καὶ ἀνάσυχον. Οἱ ἀκόρεστοι πόθοι, ἡ δυσάρεσκεια τοῦ παρόντος, ὁ φόβος τοῦ μέλλοντος, τὰ σκοτεινὰ πάθη, ἡ ζηλοτυπία, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος εἶχον γηράσει αὐτὴν πρῶτως.

Αἱ νέαι δεσποινίδες ἐμορφώθησαν προφανῶς συμφῶνως πρὸς τὴν δοθείσαν αὐταῖς ἀνατροφὴν, — πολυτελεῖς, ἀγέρωχοι, ψυχραὶ, εὐγενεῖς τοὺς τρόπους, εὐμετάβολοι τὸν χαρακτῆρα, ἀνευ φαντασίας καὶ καλαισθησίας, ἐξόχως ἀγαπῶσαι τὰς διασκεδάσεις τοῦ κόσμου, ἀνατραφεῖσαι μετὰ μεγίστης φροντίδος καὶ ἐν τούτοις πάσχουσαι πραγματικὴν ἄγνοιαν. «Ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἐπιφάνεια, μόνον ἡ ἐπιφάνεια!»

Ἡ κυρία Καρτβράϊτ ἦτο ἰσχυρότερα καὶ ὠχρότερα τοῦ συνήθους. Ἐξῆ ἀπομεινωμένη οὕτως

εἶπεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς, ἢ μάλλον εἰς τὰ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, διότι ἀμφότεροι εἶχον τηρήσει τὴν συνήθειαν νὰ ἔχωσι μίαν μόνον αἵθουσαν.

Ἄλλ' ἡ Λιλία! ἄ! πόσον ἦτο ἀξιολάτρευτος καὶ ὠραία ἡ Λιλία! Πῶς νὰ ζωγραφίσω τὸ θεῖον ἐκεῖνο δεκαεξαετὲς πλάσμα, μετὴν ἀγγελικὴν αὐτοῦ μορφήν, μετὴν ἀκτινοβόλον αὐτοῦ νεότητα, ἀθωότητα καὶ εὐτυχίαν, τοὺς μεγάλους ἐκείνους, ζωηροὺς καὶ τρυφεροὺς ὀφθαλμούς, τὰς θελκτικὰς ἐκείνας παρειάς, τὸ στόμα ἐκεῖνο τὸ δροσερὸν ὡς ἄνθος ἀποπνέον τὴν πρῶτην δρόσον, τὸ εὐκαμπτον καὶ γάρριον ἐκεῖνο ἀνάστημα, καὶ τοὺς χρυσοφαίους ἐκείνους βοστρύχους πλουσίως καταπίπτοντας ἐπὶ τραχήλου καὶ ὤμων λευκοτέρων καὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντος;

Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἀνεγίνωσκε κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ, καθήμενος ἐν τῷ βῆθει τοῦ ἐτέρου τῶν ἀρχαίων γοθτικῶν παραθύρων. Ὁ ἥλιος ἀκτινοβολῶν χρυσὸν καὶ πορφύραν, διεισέδυσε διὰ τῶν ὑέλων καὶ τοῦ διαφανοῦς φυλλώματος ἀναρριχωμένης ἀμπέλου, διαγραφούσης μυρία ἀραβουργή ἐπὶ τῶν λιθίνων γλυφῶν τῆς πλαγίας τοῦ πύργου ἀπόψεως. Ἐξω τοῦ θαλάμου ἡ Λιλία ἐψάλλον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου αὐτῆς μίαν τῶν μαγευτικῶν ἐκείνων ἰταλικῶν ἢ γερμανικῶν μελωδιῶν, ὅποτε κατὰ πρῶτον ἐνόησα πᾶν αὐτῶν τὸ θέλητρον. Ἡ δὲ κυρία Καρτθράϊτ εἰργάζετο πλησίον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

Ἐπλησίασα τὸ παράθυρον ἀπαρατήρητος ὑπὸ τῆς Λιλίας, ἀπορροφηθείσης καθ' ὀλοκλήριαν ὑπὸ τοῦ ἄσματος. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νέου λόρδου κατεπλάγην ἀμέσως ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμῶν συναντήσεως μεταβολῆς. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ὠχρὸς καὶ φιλάσθενος ἐκεῖνος νεανίας, ἀλλ' ἀνὴρ ἀκμαῖος τὸ ἦθος, σταθερὸς καὶ ἰσχυρὸς τὴν ἔκφρασιν. Μ' ὑπεδέχθη μετὰ τῆς εἰλικρινεστάτης συμπαθείας, ἐγὼ δὲ τὸν συνεχάρην ἐπὶ τῇ ὑγιεῖ αὐτοῦ καταστάσει.

— Οὐδέποτε σὰς εἶδον, τῷ εἶπον, τοσοῦτον ἐντελῶς ὑγιῆ.

— Σκέπτομαι, μ' ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἦναι τις ὑγιῆς, ὡν εὐτυχῆς, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως θέλετε μάθει, ἀγαπητέ μου κύριε Οὐίλσον, σεῖς, ὁ ἀρχαιότερος τῶν φίλων μου, ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς καθ' ὀλοκλήριαν. Οἱ πόνοι μου, αἱ ἐσωτερικαὶ ἀταξίαι φαίνονται καταπαύσασαι, ὅλοι δὲ οἱ πόθοί μου τελοῦνται. . . Νομίζω ἐμαυτὸν τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν μαθητὴν μου. Ἀγαπητῆ μου Λιλία, ἰδοὺ ὁ κύριος Οὐίλσον, ἐξηκολούθησε, βαδίζων ὀλίγα πρὸς αὐτὴν βήματα.

Ἐξηγήθη ζωηρῶς καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς ἐμὲ κρατούμενοι διὰ τῆς χειρὸς ἐκείνος, ἔχων ἀγέ-

ρωχον ἦθος μετ' ἡδονῆς μεμιγμένον ἐκεῖνη δὲ ἐρυθρίωσα ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐξεπλάγην τοσοῦτον ἐκ τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ὥστε ἐπὶ στιγμὴν ὁ θαυμασμὸς μετ' ἠμπόδισε νὰ λαλήσω.

— Κύριε Οὐίλσον, μοι εἶπε διὰ φωνῆς ὀξείας καὶ γλυκείας, πόσον χαίρω ὅτι σὰς ἐπαναβλέπω! Πιστεύω ὅτι δὲν ἐλησημονήσατε τὴν μικρὰν Λιλίαν.

— Ἀδύνατον νὰ τὴν λησημονήσω! . . . καὶ ἐν τούτοις ηὐξήθητε τοιοιτοτρόπως! . . . Ἡ μικρὰ καὶ χαρίεσσα πανούργος—θὰ συγχωρήσητε τὴν ἀστείότητα—κατέστη τοσοῦτον χαρίεσσα νεανίς!

— ὦ! κύριε Οὐίλσον, αἱ φιλοφρονήσεις εἶναι ἀπηγορευμέναι ἐδῶ. Ὁ καθηγητὴς μου παρ' οὐδενὸς παραδέχεται τὴν ἐλαφροτέραν δι' ἐμὲ κολακίαν. . . δὲν ἔχει οὕτω, Σαινζερμαίν; Μὲ ὑβρίζει ὑποθέτων με ἤδη ἀρκετὰ ματαίαν καὶ ἀρκετὰ ἀνόητον, ὥστε νὰ ἔχω ἀνάγκη τοιοῦτων ἐνθαρρύνσεων. Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι, μετ' ὄλην τὴν ἀπαγόρευσιν, θέλετε μείνει μεροληπτῶν ὑπὲρ τῆς μικρᾶς φίλης σας. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἐνδιαφέρομαι τὰ μέγιστα. Πῶς εὐρίσκετε τὸν λόρδον Σαινζερμαίν;

— Θαυμασίως ὑγιῆ.

— ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ἀκούων σας νὰ τὸ λέγητε! δὲν ὑπεφέρει πλέον τώρα. . . καὶ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς λαλούσης, ἀποπνέοντες τὴν ἔκφρασιν τῆς συγκινητικωτάτης τρυφερότητος. «Ἄ! Λιλία! ἐφαίνοντο λέγοντες, τίς δὲν ἤθελεν εἶναι εὐτυχῆς ἐπὶ τοσοῦτον γλυκείᾳ καὶ ἀγνῇ ἀφοσιώσει;»

Ἐμείνα ἐπὶ τινὰ χρόνον συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτῶν. Ἡ Λιλία ἦτο ὅπως πάντοτε εὐθυμὸς καὶ φιλόγελος, ἄτακτος καὶ ζωηρὰ, μετὴν αὐτὴν ἐνθουσιώδη καὶ γενναίαν καρδίαν. Εἶδον ὅτι ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Συμπεριφέροντο πρὸς ἀλλήλους μετ' ἀφελοῦς οἰκειότητος, ἥτις ἀμέσως μετ' ἀφοσίωσεν. Εἶχον φοβηθῆ ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ὅτι ἡ θαυμασία αὐτὴ κόρη εἶναι σύντροφος ἐπικίνδυνος ὀλίγον διὰ τὸν νέον φίλον μου. Ἀμα ἐβλεπον αὐτοὺς ὁμοῦ, καὶ ἦσαν σχεδὸν ἀχώριστοι, — ἐθεώρησα αὐτοὺς πάντοτε, ἐκεῖνον μὲν, τὸν εὐπροσέγγρον καὶ περυσκευμένον διδάσκαλον, αὐτὴν δὲ, τὴν πλήρη ἀγαθῆς βουλήσεως μαθήτριαν, ἀλλ' ἀνυθέρητον ὀλίγον ὡς ἀγρία ἔλαφος ἦτο νύχταρστημένη καὶ φιλοπαίγμων, βλέπουσα αὐτὸν ὅτι δὲν ὑποφέρει πλέον διέτρεχε τὰ ἄλση καὶ τὰ δάση, εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ ζωῇ, ἄφροντις, ἀμέριμνος. Τὰ πάντα ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὸν, ὅστις ἀφ' ἐτέρου ἠγρούνην τρυφερῶς ἐπ' αὐτῆς.

Πάντες ἐν τῷ πύργῳ μετεχειρίζοντο αὐτὴν ἀμελῶς καὶ ὑπεροπτικῶς, ἐγχεύοντες σιωπηλὸν τινὰ φθόνον, ἂν δὲν ἀπατώμαι. Ἡ μαρκη-

σία υπεκρίνετο ὅτι λυπείται αὐτὴν διὰ τὴν ἀμφίβολον θέσιν τῆς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ· αἱ δὲ ἀδελφαί, θεωροῦσαι αὐτὴν κατωτέραν, ἔλεγον περὶ αὐτῆς λαλοῦσαι : « ἡ πτωχὴ αὕτη Λιλία! » Ἄλλ' ἡ Λιλία ἀπεκρίνετο εἰς τὰς προσβολὰς διὰ τῆς ἀδιαφορίας, εἰς τὰς περιφρονήσεις διὰ μικροῦ μορφασμοῦ ἀλαζονείας, ἀπεμακρύνετο ὅσῳ τὸ δυνατόν τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐξαδέλφων τῆς, ἀφιερῶσα ὅλον αὐτῆς τὸν χρόνον καὶ φυλάττουσα τὴν εὐθυμίαν τῆς, τὴν ζωηρότητα καὶ τὰς ἀθῶας θωπείας τῆς διὰ τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ καὶ τὸν κηδεμόνα αὐτῆς, οἷς τὸν ἀπεκάλει.

Πόσας ὥρας διήλθομεν ὁμοῦ ἐν τῷ μικρῷ αὐτῶν κήπῳ, — ἀληθεῖ παραδείσῳ σήμερον! Ἐκεῖνος μὲν, ἀσχολούμενος περὶ τὰ ἀφορῶντα τὰς κτήσεις του, ἐγνώριζε σαφῶς τὴν ἀξιοθρήνητον ἀναλγησίαν τοῦ πατρὸς του, κατενόει τὰς εἰς τοὺς γαιοκατόχους καὶ τοὺς χωρικοὺς αὐτοῦ προκυστάδας δυσχερείας, καὶ προσεπάθει ἀκαταπαύστως νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ ἐκπληροῖ ἐπαξίως τὰ καθήκοντα, τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας του· ἡ δὲ Λιλία πλησίον του, ὑπὸ ἀγροτικὴν τινα σκιάδα, ἀναγινώσκουσα, γράφουσα, σχεδιάζουσα, εἶτα αἴφνης παύουσα ἀπὸ πάσης ἐργασίας, ἀρχίζουσα νὰ τρέχῃ καὶ λαφυραγωγοῦσα ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων. Διὰ μυριῶν ἀταξιδῶν ἐζήτηε νὰ φαιδρύνῃ τὴν σοβαρότητα τοῦ φίλου τῆς· ἦτο ἀληθῆς θρίαμβος δι' αὐτὴν, κατορθοῦσαν νὰ προκαλῆ τὸν γέλωτά του, ὅταν ἤθελε νὰ ἦναι σοβαρὸς καὶ τὸ μειδιάματό του, ὅταν προσεπάθει νὰ σκυθρωπάσῃ. Ἡ γαλλικὴ ἔκφρασις «folâtre,» τὴν ὁποίαν ἤκουσα πολλάκις παρ' αὐτῶν, ἐφαίνετο ἐφευρεθεῖσα διὰ τὸ μαγευτικὸν τοῦτο πλάσμα. Πόσον δὲ ἐγνώριζε συγχρόνως νὰ ἦναι γλυκεῖα, σοβαρὰ καὶ ἐμβριθῆς μετὰ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ! Μετὰ πόσης λεπτότητος ἀπέφυγε νὰ ταράξῃ διὰ λίαν θορυβώδους εὐθυμίας τὴν μελαγχολίαν τοῦ χαρκατῆρός τῆς!

Δὲν φρονῶ ὅτι συνήντησά ποτε ἄνθρωπον εὐτυχέστερον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τοῦ βίου του. Τὰ πάντα προσέδιδον ἐν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν, ὅφ' ἧς ὑπερῆξε ἐχειλιζεν ἡ καρδία του· συνηθέστατα δὲ ἐν ταῖς συνδιαλέξεσιν ἡμῶν μοὶ ἐξωγράφισε τὰ θέλγητρα ὑπάρξεως πλήρους ἐκλεκτῶν ἀπολαύσεων, ἵνα μεταχειρισθῶ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους.

Φεῦ! ἡ εὐτυχία ἐκείνη μικρὸν ἔμελλεν νὰ διαρκέσῃ!

Εἶπον ἀνωτέρω, ὅτι ὁ λόρδος Λουδοβίκος εἶχε συνοδεύσει ἐν Βρανδῶνι τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας· ἐν τούτοις εἶχεν ἀφιχθῆ μετὰ ἕνα μῆνα. Χάριν τῆς ἐορτῆς λοιπὸν τῆς ἀφιξείως του ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ χορὸς, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐπίθουν αἱ ἀδελφαί του, πάντες δὲ οἱ κατοικοῦντες εἴκοσι λεύγας μακρὰν τοῦ πύργου προσεκλήθησαν.

Ἦθελε παρουσιασθῆ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ἡ Λιλία; Αἱ δεσποινίδες ἀπεφάνθησαν ἀρνητικῶς, δίχως ἐπὶ στιγμὴν νὰ διστάσωσιν. Ἡ δὲ μαρκτησία εἶπε ξηρῶς ὅτι ὅπωςδῆποτε ἡ Λιλία ἦτο πολὺ νέα, τὸ δὲ σπουδαιότερον, ἦτο ἄτοπον, σκληρὸν μάλιστα νὰ δοθῇ εἰς πτωχὸν πλάσμα, προωρισμένον εἰς ἀφανῆ ὑπαρξιν, ἡ τάσις πρὸς τέρψεις κόσμου εἰς ὃν δὲν ἔμελλε νὰ ζήσῃ. Αἱ νεάνιδες ἐκήρυξαν ἀπὸ συμφώνου ὅτι ἦτο ἀληθῶς ἀνόητον νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν χορὸν ἡ Λιλία, ἥτις ἄλλως τε δὲν εἶχε τὴν ἀρμόζουσαν ἐνδυμασίαν. Ἐπρόκειτο νὰ γείνη ὑποδοχὴ ἐπίσημος, εἰς δὲ τὴν Λιλίαν δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ φέρῃ ἄλλην ἢ ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος μόνον ἐνδυμασίαν.

Ἡ πτωχὴ Λιλία ἐσκέπτετο νὰ παρευρεθῆ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον, ὅπως καὶ αἱ ὁμηλικές αὐτῆ ἐξαδέλφαι· ἡ δὲ κυρία Καρτθράϊτ, ἥτις μετ' ὅλην τὴν ἐμβριθειάν τῆς, συνηγόρει ἀείποτε ὑπὲρ τῶν ἀθῶων τέρψεων καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ βλέπουσα πάσχουσαν τὴν δυστυχὴ αὐτῆς χαϊδεμμένην, ἐφαίνετο καθ' ὅλοκληρίαν τεταραγμένη.

— Ἀγαπητὴ μου κυρία Καρτθράϊτ, τῇ εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, τί συμβαίνει λοιπόν; Ἡ ὑμετέρα γαληνότης—ἦτο ὁ τίτλος, ὃν εὐηρεστεῖτο νὰ τῇ δίδῃ—μοὶ φαίνεται τὴν πρῶταν ταύτην ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἔκτακτον ἀληθῶς πνευματικὴν κατάστασιν, δὲν εἴσθε ἡ ἴδια.

— Δὲν ἀπατάσθε, μιλόρδε. Ἡ μικρὰ αὕτη Λιλία! . . . δὲν ἐφαντάσθησαν νὰ μὴ τῇ ἐπιτρέψωσι νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορὸν;

— Καὶ διατί;

— ὦ! δὲν στεροῦνται λόγων, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἱκανοποιεῖ, ὀλιγώτερον δὲ τὸ προσφιλὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤλιπζε τόσῃν χαρὰν ἐκ τῆς ἐορτῆς ταύτης! Ἀφ' ὅτου ἔμαθεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαρία, νεωτέρα αὐτῆς κατὰ ἕν ἔτος, ἔμελλε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορὸν, δὲν ἠμφίβαλλεν ὅτι τὸ αὐτὸ θέλει συμβῆ καὶ δι' αὐτὴν. Ἄλλ' ἀπεφασίσθη ἄλλως, ἡ δὲ πτωχὴ μικρὰ εἶναι τρομερὰ δυσηρεστημένη. Τὸ γνωρίζετε, μιλόρδε, μετ' ὅλα τὰ ἀξιολόγια μαθήματά σας, τὸ διακρίνον αὐτὴν δὲν εἶναι ἡ φιλοσοφία.

— Φεῦ! ἡ καρδία τῆς ἀγαθῆς ταύτης Λιλίας πάλλει πολὺ ταχεῖα καὶ πολὺ ἰσχυρά, ὥστε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν μου. Φρονῶ ὅτι εὐκόλως ἤθελε παρηγορηθῆ, μὴ λαμβάνουσα μέρος εἰς τὴν τέρψιν ταύτην· ἀλλ' εἶναι βαθῶς εὐαίσθητος ἀπέναντι τῆς ὕβρεως. Τοῦτο δὲν θὰ γείνη.

— Τί ποιητέον; . . . Θέλετε νὰ ἐπεμβῆτε; πρέπει νὰ παρουσιασθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Ζεὺς, ὅπως εἰσακουσθῆ ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ του; Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶπον ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐπιτρέψω εἰς ἐμαυτήν.

— Θέλω ἐπεμβῆ βεβαίως, ἂν ἦναι ἀνάγκη.

παρὰ ν' ἀφήσω τὴν προσφιλή μικρὰν νὰ θλίβεται ἐκ τῆς πικρᾶς ταύτης ἀπάτης. Μεταβαίνω νὰ καλήσω ἀμέσως εἰς τὴν μαρκησίαν.

Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἀνηγγέλθη εἰς τὴν μητροιάν του.

— Ἐρχομαι, κυρία, κατὰ τὸ σύνθηρος νὰ σὰς υποβάλλω μίαν αἴτησιν.

— Πᾶσα ὑμῶν αἴτησις παραχωρεῖται ἐκ τοῦ προτέρου, λόρδε Σαινζερμαίν.

— Ἄφορξ τὴν Λιλίαν.

— Ἄ! εἰσθε λίαν ἐπεικῆς διὰ τὴν μικρὰν ταύτην κόρην. Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται σήμερον;

— Περὶ τοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον μέλλετε νὰ δώσητε. Δὲν εἶναι λυπηρὸν νὰ τὴν στερήσητε τῆς ἐκ τοῦ χοροῦ εὐχαριστήσεως;

— Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ Λιλία δὲν ἤθελεν εἶναι ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τῆς, εἶναι δὲ καιρὸς νὰ μάθῃ τὴν διαφορὰν, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν θυγατέρων μου, — διαφορὰ, περὶ τῆς ὁποίας ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου οὐδεμίαν ἐγένετο φροντίς. Πιστεύω δὲ ὅτι ἡ περίστασις αὕτη εἶναι κατάλληλος πρὸς τοῦτο.

— Φεῦ! πτωχὴ μικρὰ Λιλία! τὴν ἠσθάνθη ἀρκετὰ πάντοτε! Δὲν δυνάμεθα, κυρία, ν' ἀρήσωμεν εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον κόσμον τὴν φροντίδα νὰ διδάξῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασίν τῆς ἐτι μᾶλλον ἐν τῷ μέλλοντι, χωρὶς ν' ἀναλάβωμεν ἐφ' ἡμῶν τὸ εἰδεχθῆς τοῦτο μάθημα;

— Δὲν φρονῶ τοιοῦτοτρόπως. Τοῦναντίον αὕτη νομίζω εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀνατροφή, τὴν ὁποῖαν δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς τὰς νεάνιδας τῆς τάξεώς τῆς. Πρέπει νὰ διδάσκωνται ἐνωρὶς νὰ στέκονται εἰς τὴν θέσιν των καὶ νὰ μένωσι ταπειναί.

— Ἀλλὰ... ὅσον ἀφορᾷ τὸν χορὸν τοῦτον, κυρία, — συγχωρήσατε τὴν ἐπιμονήν μου... Ἡ Λιλία εἶναι ἀκόμη παιδίον. — Ἀπαλλάξατε αὐτὴν τῆς δυσαρσεσκείας νὰ μὴ λάβῃ εἰς αὐτὸν μέρος. Εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη ὥστε νὰ τὴν υποφέρῃ.

— Ἀποδοκιμάζω ἀπολύτως τὴν παρουσίαν τῆς Λιλίας ἐν κύκλῳ τοσοῦτον ὀλίγον καταλήλω δι' αὐτὴν.

— Λυποῦμαι ἀληθῶς ἐπὶ τῇ ἀντιστάσει μου εἰς γνώμην τοσοῦτον εὐκρινῶς ἐκπεφρασμένην· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην συγκατανεύσατε χάριν μου νὰ πράξητε ἐναντίον τῆς ἰδίας σας κρίσεως. Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψητε εἰς τὴν Λιλίαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

— Πάντοτε, μιλόρδε, ἡ ἐπιθυμία σας εἶναι διαταγὴ δι' ἐμέ. Ἄς γείνη λοιπὸν ὅπως θέλετε! Ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας τῶν συνεπειῶν παιδαγωγικῆς μεθόδου, τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἐπεδοκίμασα οὔτε θέλω ἐπιδοκιμάσει.

Μετὰ βίας ὁ λόρδος Σαινζερμαίν νῦχαριστήθη διὰ τὴν δυσάρεστον ταύτην ἄδειαν.

— Εἶμαι ἀδύνατος καὶ εὐμάλακτος ὡς γέρον πάππος, μοι εἶπε. Δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ υποφέρω τὴν δυσαρσεσκείαν τῆς κόρης ταύτης· δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ βλέπω τὸ ἀθῶον καὶ συμπαθὲς τοῦτο πλάσμα νὰ κλαίῃ.

Ἐπέδειξα εἰς αὐτὸν τὴν πιθανότητα τῶν κατ' αὐτῆς διαρκούντος τοῦ χοροῦ προσβολῶν, ἀφοῦ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης κακῆς θελήσεως.

— Ἐσκέφθην τὸ αὐτὸ, μ' ἀπεκρίθη, καὶ ἐσκέφθην νὰ παρουσιασθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐορτήν. Ἡ πράξις αὕτη θὰ εἶναι ἡ εἰσδοξία μου εἰς τὸν κόσμον· ἐν τούτοις πρέπει νὰ συνειθίσω νὰ ὑπερνικῶ τὴν δειλίαν μου. Θὰ φροντίσω, ἐστὲ περὶ τούτου βέβαιος, νὰ ἐπαγρυπνήσω ὥστε κανεὶς νὰ μὴ συμπεριφερθῇ ἀνοικεῖως πρὸς τὴν νέαν κόρην μου. Ἄν ἦναι γλυκεῖα ὡς ἀρνίον, ἀλλὰ ἐξάπτεται ἐπίσης διὰ τὸ ἐλάχιστον, καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀνάψῃ εἰς τὴν πρώτην κατ' αὐτῆς προσβολήν.

— ὦ! ἀγαπητὲ λόρδε Σαινζερμαίν, ἀνέκραζεν ἡ Λιλία, μανθάνουσα τὴν νίκην, ἀλλὰ πολὺ νέα καὶ πολὺ ἀπερίσκεπτος ὅπως κατανοήσῃ τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς ἐκ τῆς πρώτης ἀποποιήσεως προσβολῆς, πόσον εἰσθε θελκτικὸς καὶ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, διότι ἐκερδήσατε τοιοῦτοτρόπως τὴν ὑπόθεσίν μου! Τῇ ἀληθείᾳ... μάλιστα, ἀληθῶς, κύριε Οὐίλσον, πιστεύω ὅτι ἀκούω τοὺς μουσικοὺς νὰ παίζωσι καὶ τοὺς χοροὺς ν' ἀρχίζωσιν ἤθελα καταντήσῃ πράγματι τρελλὴ ἠναγκασμένη νὰ μένω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. — Ἄ! πτωχὴ μου Λιλία, ἔλεγον ἐνίοτε, ὁποῖα λυπηρὰ τύχη σὲ περιμένει! Ἀλλ' ἀμέσως ἐνθυμοῦμαι ὅτι μοὶ μένει ὁ Σαινζερμαίν καὶ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν παρηγορηθεῖσαν. — ὦ! πόσον εἰσθε ὁ ἀξιολατρευτότατος πάντων τῶν Σαινζερμαίν, τῶν ἀπὸ χιλίων ἐτῶν ὑπαρχάντων, ὡς λέγουσιν, εἰς τὸν παλαιὸν τοῦτον πύργον!

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία καὶ αἱ θυγατέρες τῆς, δυσηρεστημένοι ἐπὶ τῇ ἥττῃ αὐτῶν, ἔκριναν ἀνοφελεὲς νὰ δαπανήσωσι διὰ νέαν τῆς Λιλίας ἐνδυμασίαν· ἐσθῆς ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος ἀπλουστάτη ἦτο καταλληλοτάτη δι' αὐτὴν! «Ὅταν δὲ ἡ κυρία Καρτθράϊτ διεμαρτυρήθη παρὰ τῇ θαλαμηπόλῳ τῶν δεσποινίδων, ἔλαβεν ἀπόκρισιν, ὅτι τοιαῦται ἦσαν αἱ διαταγαὶ τῆς λαίδης Βρανδῶνος, καὶ ὅτι ἡ δεσποινὶς Λιλία ἤθελε φέρει τὴν ἐξ ἀπλοῦ ὑφάσματος ἐσθῆτά τῆς «διὰ νὰ μάθῃ νὰ γνωρίζῃ τὴν τάξιν τῆς.»

— Διὰ νὰ διδάξωσιν εἰς αὐτὴν, ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰς ἄλλας θέσιν! εἶπεν ἀγανακτοῦσα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν ἡ κυρία Καρτθράϊτ.

— Ἀδιάφορον, ἀγαπητῆ μου κυρία Καρτθράϊτ. Γνωρίζω ἐν ἀντιφάρμακον. Θέλομεν κανονίσει τὰ κατὰ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται μᾶλλον δεῖγμα καλαισθησίας ἢ ἀτπεινότητος. Δὲν θέλετε ἀρνηθῆ βεβαίως, ὅτι

ἀρκοῦσιν ὀλίγα ρόδα εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς προσφιλοῦς ταύτης μικρᾶς, ὅπως καταστῆ θελκτική. Τί θέλετε περισσότερον;

Ἡ πολυπόθητος ἐκείνη ἐσπέρα ἐπέστη ἐπὶ τέλους. Ἡ Λιλία μετέβη παρὰ τῷ λόρδῳ Σαινζερμαίν, ὅπως συναντήσῃ τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ, ἥτις τῇ ὑπεσχέθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἥμην παρών. Εἰσήλθεν ἐρυθρῶσα, μειδιῶσα, συγκεχυμένη ἐξ ὀλοκλήρου, μὲ ζωηρὸν τὸ χρῶμα, μὲ ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ τὸ σὺνηθες ἀκτινοβολοῦντας. Οἱ βόστρυχοι αὐτῆς ἐφάνιντο σκοτεινότεροι, κυματωδέστεροι, μεταξωδέστεροι, ρόδα δὲ τινα σκοτεινοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἀνεβίβαζον ἔτι μᾶλλον τὴν λάμψιν τῶν χρυσῶν αὐτῶν ἀνταναικλάσεων. Ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς κεκοσμημένη διὰ ταινιαῖν ὁμοιοχρώμων, ἐπεδείκνυε τοὺς ἐξόχους τοῦ ἀναστήματος αὐτῆς τύπους, οἱ δὲ μικροὶ αὐτῆς πόδες, ὑποδεδημένοι λευκὰ ἐκ λειοσήρου ὑποδήματα, μόλις προσήγγιζον τὴν γῆν. Ἦδη ἐπλησίαζε πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν ἐλαφρότητα σουλφίδος, ὑπομειδιῶσα ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς καταστάσει.

— Τώρα ὅταν ἡ στιγμὴ ἔφθασεν, ἰδοὺ ἐγὼ ἐκπατοισθεῖσα καθ' ὀλοκληρίαν! Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν μὲ τέρπει πλέον. Αἰσθάνομαι δειλίαν καὶ τρόμον! . . Ἄλλὰ . . θὰ ἦναι πράγματι τόσον πολὺς κόσμος ἐκεῖ, ὥστε δὲν θὰ προσέξωσιν εἰς ἐμέ.— Κύριε Οὐίλσον, ἐπεσκέφθητε ἤδη τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ; δὲν εἶναι ὠραία; Κατέβην πρὸ ὀλίγου κρυφίως διὰ νὰ ρίψω ἕν βλέμμα εἰς αὐτήν.

Ἐπειτα, προχωροῦσα εὐθύμως καὶ προσκλίνοσα πρὸ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ:

— Θὰ ἦμαι ὠραία; ἐξήκολούθησε. Μὲ εὐρίσκετε ὠραίαν, λόρδε Σαινζερμαίν;

Ὁ Σαινζερμαίν κατεβίβρωσκεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀμμάτων. Ποτὲ δὲ τὸν εἶδον τοιουτοτρόπως. Ἐκ περιτροπῆς ὠχρία καὶ ἠρυθρία.

— Εἶσθε θελκτικὴ ἀληθῶς, ἀγαπητῆ, εἶπεν ἡ κυρία Καρτθράϊτ μετὰ τόνου ἀφοσιώσεως.

— Μὲ εὐρίσκετε ὠραίαν, Σαινζερμαίν; ἐπένελαθεν ἡ Λιλία· διατί δὲν λέγετε τίποτε;

Καὶ προσέθηκεν ὀλίγον ἀνήσυχος:

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὑπάρχει τι, τὸ ὅποιον δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου.

— Ἄν σᾶς εὐρίσκω ὠραίαν, εἶπεν ἐξεγειρόμενος. . . πολὺ ὠραίαν! . .

— Τί ἔχετε λοιπόν; τί ἔχετε; πῶς μὲ παρατηρεῖτε!

— ὦ! συγγνώμην, Λιλία, ἀπεκρίθη, ὥσει ἀπὸ ὄνειρου ἐξεγειρόμενος· μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, λείπει τι ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν σας διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦτον χορὸν, διὰ τὴν μοναδικὴν ταύτην περίστασιν.

— ὦ! βεβαίως. Πολλὰ πράγματα μοὶ λείπουσιν, ἀπεκρίθη γελῶσα. . . ἐν ἀδαμάντινον περιδέραιον, ἐπὶ παραδείγματι.

— Ὅμοιον μὲ τοῦτο; εἶπεν ἀνοίγων ἕν κιβώτιον ἐξ ἀδαμάντων, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐκβάλλων ἐξ αὐτοῦ ἄλυσιν ἀδαμάντων, εἰς ἣν ἦτο προσηρημένον μικρὸν μεταλλιον περικεκοσμημένον ἐκ πολυτίμων λίθων μεγίστης ἀξίας. Θέλετε βάλει ἐν αὐτῷ, Λιλία, βοστρύχους τῆς ἀγαπητῆς μας κυρίας Καρτθράϊτ, καὶ θέλει σᾶς ἐνθυμίζει ἐκεῖνον, ὅστις ζῆ μόνον διὰ νὰ σᾶς βλέπῃ εὐτυχῆ.

— ὦ! Σαινζερμαίν! . . εἶναι δι' ἐμέ τοῦτο; . . . Μοὶ τὸ δίδετε! . . Δὲν εἶμαι ἀξία σ' αὐτοῦ. Πῶς; ὑπήρξατε ἀρετὰ καλὸς,—καὶ ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀρθαλομῶς τῆς δακρυδρέκτου; ἐκ συγκινήσεως,—μεθ' ὅλην τὴν σοφίαν σας, τὴν φιλοσοφίαν σας καὶ τὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὥστε νὰ σκεφθῆτε διὰ τὴν ἐνδυμασίαν μου, διὰ τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τὰς ματαιότητάς τῆς πτωχῆς καρδίας μου!

Ἐλαβε τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους τῇ ἔδιδε, καὶ τοὺς ἐνηγκαλίσθη. Δάκρυ στυλπνὸν ὡς αὐτὸς ἔπετεν ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

— Δὲν εἶναι οἱ ἀδάμαντες, ὦ! ὄχι, ὄχι. . . . Εἶναι ἡ ἀγαθότης σας, ἡ ἀφοσιώσις σας. . . ἡ λεπτότης σας. . . Ἐννοῶ τὰ πάντα! . . Ἄλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ὁ στολισμὸς οὗτος εἶναι πολὺ ὠραῖος δι' ἐμέ.

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου Λιλία, τίποτε δὲν εἶναι πολὺ ὠραῖον διὰ σᾶς. Εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ μόνον δῶρον, τὸ ὅποιον σᾶς ἔκαμα. Κρατήσατέ το εἰς ἀνάμνησιν μου.

— Δὲν ἔχετε βοστρύχους σας ἐν τῷ μεταλλίῳ τούτῳ;

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου.

— Ἄφετέ με νὰ βάλω. Ἄς ἔχω τοὐλάχιστον συνηνωμένους ἐδῶ τοὺς βοστρύχους τῶν μόνων δύο φίλων μου!

Καὶ μετὰ ζηρότητος ἀπῆλθε νὰ λάβῃ ζεῦγος ψαλίδων, δὲ κυρία Καρτθράϊτ ἔκοψεν ἕνα φλόκον ἐκ τῶν θαυμασίων μαύρων βοστρύχων τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, ἔθεσεν αὐτὸν ἐν τῷ μεταλλίῳ μεθ' ἐνὸς ἰδικοῦ τῆς καὶ περιέβαλε διὰ τοῦ περιδεραιοῦ τὸν τράχηλον τῆς Λιλίας.

Ἄπαντες συνεκινήθημεν ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης. Ἄλλ' ἄμα ἡ Λιλία ἤρχισε νὰ συνέρχεται, ἀναλαμβάνουσα τὴ σύνηθες αὐτῇ εὐθυμον ὕψος, ὁ λόρδος Σαινζερμαίν εἶπεν, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μοὶ προσήνεγκε τὸν βραχίονα, ἡ δὲ Λιλία ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ.

^{Ἔπεται συνέχεια.}

K^a MARSH.

Ἡ μελέτη, λέγει μέγας τις συγγραφεὺς, ὑπῆρξε τὸ κύριόν μου ἱατρικὸν καθ' ὅλας τὰς συμφορὰς τοῦ βίου μου. Μιᾶς ὥρας προσεκτικῆ ἀνάγνωσις ἤμβλυσε τὴν αἰχμὴν καὶ τῆς ἐξυτάτης θλίψεως, ὅψ' ἦς κατεθλιβόμην, καὶ διήγειρεν ἐν ἐμοὶ μειδιάμα ἐν καιρῷ ἀπαυχιῶν,